

Diu la premsa de Franco! "El delegado británico es todo un caballero."

FLOC NOU



AL SERVEI DE CATALUNYA

Setmanari català autoritzat pel Ministeri de la Informació del govern de la República francesa

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carrer de Roquelaine, 25 Tel. 229.83 C.C.P. Toulouse 377.32 TOLOSA DEL LENGUADOC

Diu un adagi espanyol: "Poderoso caballero es don dinero."

EDITORIAL

Les lliçons del 19 Juliol

Deu anys! El dia 19 d'aquest mes farà deu anys que els militars espanyols, sostinguts pels monarques...

Hitler i Mussolini, que preparaven llur gran batalla contra la democràcia i contra la llibertat, propulsaren el moviment feixista espanyol...

La desunió interior, el sectarisme mortal, els excessos revolucionaris, l'oblí de la causa comuna...

La lliçó del 19 de Juliol—car hem de cercar en els fets històrics viscuts per nosaltres alfo que pot al·liconar-nos per al present...

Catalunya vencé als militars sublevats. El poble català, lluitant per un doble ideal de pàtria i de República...

Però a Catalunya i fora de Catalunya la victòria republicana és malmeté al cap d'uns dies amb desviacions fatals que no s'havien d'haver produït...

Car no és cap secret per a ningú que el sentiment general a Catalunya i a Espanya és d'oposició total i terminant a Franco...

SELECCIO

per J.-M. Llado FIGUERES

Histoire d'un crapaud

per Domènec de BELLMUNT

El millor homenatge que podem dedicar als caiguts durant aquests deu anys per la nostra causa...

Tal com ja era de preveure, causa, és el d'esmenar els nostres errors, treballar arduament per la reinstauració de la democràcia a Catalunya...

Trist és confessar-ho però a l'exili no hem donat gaires proves d'aquesta voluntat. És cert que han passat els temps turbulents del 1944 en els quals, al·liberada França...

La nostra ambició de catalans hauria d'ésser aquestas: veure'ns dirigits pels millors, pels capcos. Ara bé: la responsabilitat de que molts d'aquesta no ocupin els llocs de direcció no escau únicament als que fins ara han dirigit els partits a casa nostra...

Caldria, amics, que uns i altres ens formalitéssim. Governar Catalunya és una missió de delicadíssima que no escau a tothom. Si esteu malalts no anireu a cercar un «curanderero», sinó un metge...

Això vol dir que hauríem d'esforçar-nos a renunciar a les lluites partidistes, a les qüestions d'amor propi i a les vanitats personals.

En cada dia crec menys en els homes «de moltes possibilitats», i en aquest punt, com en tants altres, soc existencialista. Que és un home de possibilitats? Ningú. Els homes no es mesuren pel que «podrien fer», sinó pel que fan...

Jo cada dia crec menys en els homes «de moltes possibilitats», i en aquest punt, com en tants altres, soc existencialista. Que és un home de possibilitats? Ningú. Els homes no es mesuren pel que «podrien fer», sinó pel que fan...

La nostra ambició de catalans hauria d'ésser aquestas: veure'ns dirigits pels millors, pels capcos. Ara bé: la responsabilitat de que molts d'aquesta no ocupin els llocs de direcció no escau únicament als que fins ara han dirigit els partits a casa nostra...

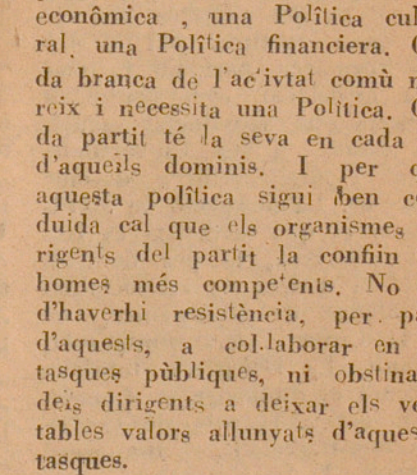


El Dr BELUDO que ha clausurat brillantment a Paris les conferències mèdiques de Cultura Catalana

La nostra ambició de catalans hauria d'ésser aquestas: veure'ns dirigits pels millors, pels capcos. Ara bé: la responsabilitat de que molts d'aquesta no ocupin els llocs de direcció no escau únicament als que fins ara han dirigit els partits a casa nostra...

Jo cada dia crec menys en els homes «de moltes possibilitats», i en aquest punt, com en tants altres, soc existencialista. Que és un home de possibilitats? Ningú. Els homes no es mesuren pel que «podrien fer», sinó pel que fan...

La nostra ambició de catalans hauria d'ésser aquestas: veure'ns dirigits pels millors, pels capcos. Ara bé: la responsabilitat de que molts d'aquesta no ocupin els llocs de direcció no escau únicament als que fins ara han dirigit els partits a casa nostra...

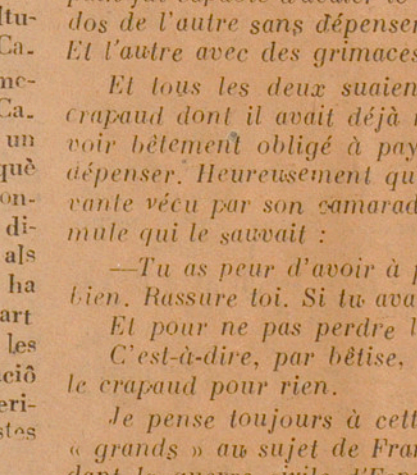


El Dr BELUDO que ha clausurat brillantment a Paris les conferències mèdiques de Cultura Catalana

La nostra ambició de catalans hauria d'ésser aquestas: veure'ns dirigits pels millors, pels capcos. Ara bé: la responsabilitat de que molts d'aquesta no ocupin els llocs de direcció no escau únicament als que fins ara han dirigit els partits a casa nostra...

Jo cada dia crec menys en els homes «de moltes possibilitats», i en aquest punt, com en tants altres, soc existencialista. Que és un home de possibilitats? Ningú. Els homes no es mesuren pel que «podrien fer», sinó pel que fan...

La nostra ambició de catalans hauria d'ésser aquestas: veure'ns dirigits pels millors, pels capcos. Ara bé: la responsabilitat de que molts d'aquesta no ocupin els llocs de direcció no escau únicament als que fins ara han dirigit els partits a casa nostra...

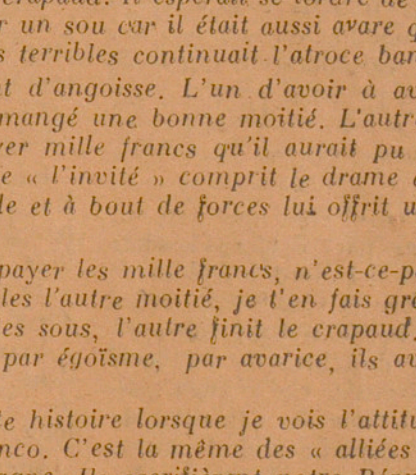


El Dr BELUDO que ha clausurat brillantment a Paris les conferències mèdiques de Cultura Catalana

La nostra ambició de catalans hauria d'ésser aquestas: veure'ns dirigits pels millors, pels capcos. Ara bé: la responsabilitat de que molts d'aquesta no ocupin els llocs de direcció no escau únicament als que fins ara han dirigit els partits a casa nostra...

Jo cada dia crec menys en els homes «de moltes possibilitats», i en aquest punt, com en tants altres, soc existencialista. Que és un home de possibilitats? Ningú. Els homes no es mesuren pel que «podrien fer», sinó pel que fan...

La nostra ambició de catalans hauria d'ésser aquestas: veure'ns dirigits pels millors, pels capcos. Ara bé: la responsabilitat de que molts d'aquesta no ocupin els llocs de direcció no escau únicament als que fins ara han dirigit els partits a casa nostra...

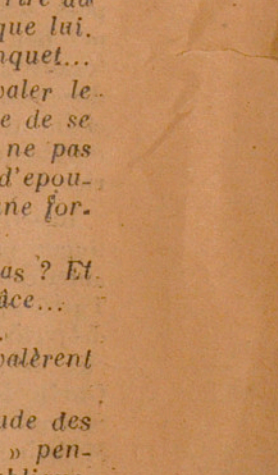


El Dr BELUDO que ha clausurat brillantment a Paris les conferències mèdiques de Cultura Catalana

La nostra ambició de catalans hauria d'ésser aquestas: veure'ns dirigits pels millors, pels capcos. Ara bé: la responsabilitat de que molts d'aquesta no ocupin els llocs de direcció no escau únicament als que fins ara han dirigit els partits a casa nostra...

Jo cada dia crec menys en els homes «de moltes possibilitats», i en aquest punt, com en tants altres, soc existencialista. Que és un home de possibilitats? Ningú. Els homes no es mesuren pel que «podrien fer», sinó pel que fan...

La nostra ambició de catalans hauria d'ésser aquestas: veure'ns dirigits pels millors, pels capcos. Ara bé: la responsabilitat de que molts d'aquesta no ocupin els llocs de direcció no escau únicament als que fins ara han dirigit els partits a casa nostra...



El Dr BELUDO que ha clausurat brillantment a Paris les conferències mèdiques de Cultura Catalana

CANTS PATRIOTICS

LA SANTA ESPINA

Som i serem gent catalana, tan si es vol com si no es vol, que no hi ha terra més ufana sota la capa del sol.

Déu va passar-hi en primavera i tot cantava al seu pas. Canta la terra tota entera i canta que s'altaris.

Canta l'ocell, el riu, la planta, canta la lluna i el sol; tot treballant la dona canta i canta al peu del bregol.

I canta dintre de la terra, el passat jamai passat; i va cantant de serra en serra, com tot canta el Montserrat.

Som i serem gent catalana tan si es vol com si no es vol, que no hi ha terra més ufana sota la capa del sol.

ANGEL GUIMERA.

I

El Bé i el Mal són valors relatius? Co que és delícia per a uns éssers humans, resulta dolor per a uns altres coetanis; co que és bo en un país o en una època resulta dolent en una altra època o en un altre país.

¿Caldran exemples? Són a desdir. En un mateix país, en una mateixa època, tals programes de govern despòtic, anhelats per una porció de la població, causen horror a un altra porció als partidaris d'un govern democràtic — i viceversa. L'humanisme dels cristians primitius es considerava pública calamitat entre llurs concitadans de l'Imperi Romà; d'altra banda, el paganisme romà apareixia a aquells cristians cosa nefanda. Les religions s'han considerat cada una per si deu de bé i, mútament, deu de mal.

II

Fora del terreny teòric, en la realitat fisiològica, el Bé i el Mal segueixen apareixent sovint com estimacions contradicòries o relatives a la vida. ¿En caldríen exemples? Heus-els ací. Els negres de certes regions africanes estimen delícia el que nosaltres,

FULLES DE L'ARBRE DEL BE I DEL MAL

per Joan SACS

gent de raça blanca, estimem tortura intolerable: lluitar-se els dèntes en angle i altres m'últimes. Veieu els disciplinants fruit fins a l'espasme cròtic en l'apallissament. Considerem el bon soldat que preferí el benestar domèstic els cent dolors i perills de la trinxera i de l'assall a la baioneta. Recordem els pares que per a si mateixos voldrien aquests riscos i dolors que els fills han de sofrir. No oblidéssim aquell missioner que se sentiria contrariat si no podés infligir-se el cilici, els perills, incomoditats i contrarietats de la missió.

III

Es evident, però, que el si de les noies o una declaració amorosa parlada per l'estimat són manifestacions d'un Bé que aparabsolut; en moments d'apetència un bon dinar en el ventre ens és un plaer olímpic, preferible a

una ganivetada en aquest mateix indret, la cual serà indiscutiblement manifestació del Mal absolut.

En efecte, els bons dinars i les ganivetades al ventre, els amors compartits i els amors contrariats són coses i fetos, immensament bons o dolents, per consens universal.

Aléshores doncs el Mal i el Bé serien valors absolutes i alhora relatives?.. Evidentment, no; la contradicció seria excessiva.

No, el Bé i el Mal són, simplement; sense contradir-se, ans al contrari, tot valorant-se mútument. I és quasi segur que mai els homes no podran escapar l'absolut del Bé i del mal.

IV

No podem, ni remotament, imaginar el què podria ésser aquest absolut ni aquest relatiu. Ni cap més altre absolut. Perquè

tots els elements del problema no es troben mai a les nostres mans.

Els esprits simples creuen poder concebre al menys la vivència d'un Bé absolut; estan segurs de poder viure el plaer absolut, però s'enganyen. Un «gourmet» no podria pas fruit constantment la seva menja favorita; als vuit dies aquell plat li hauria devingut avorrible, aviat després es toraria tortura: el Bé absolut s'hauria convertit en Mal absolut. No podríem pas viure en eterna Primavera o en assolament constant: ni que ens acomodéssim de la desaparició de la tenebra de la nit i del rigor de les estacions extremes, no podríem pas fruit de la Primavera ni de la diurnitat perquè no ens n'adonariem: la manca de contrast elevaria tota qualitat sensible a l'assolament i a la Primavera perennés. No percebriem el plaer constant si

desaparegués el dolor periòdic. I si el cos humà pogués resistir sense treva el dolor màxim, probablement tampoc n'experimentaria la seva virtualitat.

V

El dolor, la contrarietat, el Mal, són, doncs, valors tant desagradables com necessaris. Des d'un punt de vista objectiu, aquests valors negatius devenen positius, i ho poden devenir delectivament si el subjecte està ben dotat, com ho estan la majoria dels humans, per a l'entimentació: la psicologia del malvat por ésser tan interessant com la del beat. Fins per a l'estimació del dolor subjectiu es troben «mateurs».

VI

El problema ideològic-psicològic que susciten els conceptes de Bé i Mal es resol en aquest axioma: cal patir tan sols el biològicament necessari. I aquesta conclusió val el mateix per al dolor físic que per al dolor moral.

VII

El mateix es conclourà del Bé excessiu, altra calamitat. (passa pàg. 2)